

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

31. oktober 2021

NEDELJA	31. MED LETOM – ŽEGNANJSKA (VRNITEV NA SONČNI ČAS)
31.10.	7.00 za farane 8.30 na Pernovem v dober namen 10.00 za rajne Pliberšek, Cočan in Bürgin
Ponedeljek	VSI SVETI
01.11.	7.00 za +Alenka Arh, osmina 10.00 za +Janeza Hrustel in starše za +Valentina in Franciško Reher ter rajne Rožič-Reher (Srečko) 14.00 za vse rajne 17.00 rožni venec za rajne
Torek	SPOMIN VSEH VERNIH RAJNIH
02.11.	10.00 za +Anico in Franca Cočan ter rodbini Lebič in Cočan 15.00 pogreb in maša za +Angelo Ograjšek 18.00 za +Jožefo in Franca Pohole, obl.
Sreda	Viktorin Ptujski
03.11	18.00 za +Olgo Kugler
Četrtek	Karel Boromejski
04.11.	18.00 za +Marijo Ograjšek
Petek	prvi petek
05.11.	18.00 za +Marjana Messec, obl.
Sobota	Lenart – prva sobota
06.11.	8.00 za +Marico Videnšek
NEDELJA	32. MED LETOM – ZAHVALNA
07.11.	7.00 za farane 8.30 na Pernovem za +Janka Doler 11.00 na Gori za +Draga Kundih

31. NEDELJA MED LETOM – ŽEGNANJSKA

Evangelij

Evangelij

ZAPOVED LJUBEZNI DO BLIŽNJEGA JE ENAKA LJUBEZNI DO BOGA

Iz svetega evangelija po Marku

Tisti čas je eden izmed pismoukov pristopil k Jezusu in ga vprašal: »Katera je prva od vseh zapovedi?« Jezus je odgovóril: »Prva je: Poslušaj, Izrael, Gospod, naš Bog, je edini Gospod. Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z vso močjo. Druga pa je tale: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Večja od teh dveh ni nobena druga zapoved.« Pismouk mu je rekel: »Dobro, učitelj. Resnico si povedal: On je edini in ni drugega razen njega, in ljubiti njega iz vsega srca, z vsem umevanjem in z vso močjo ter ljubiti bližnjega kakor samega sebe je več kakor vse žgalne daritve in žrtve.« Ko je Jezus videl, da je pametno odgovóril, mu je rekel: »Nisi daleč od Božjega kraljestva.« In nihče si ga ni drznil še kaj vprašati

V Cerkvi v Sloveniji v nedeljo, 31. oktobra, obhajamo žegnanjsko nedeljo.

Vsaka posvečena cerkev (župnijska in podružnična) kot svoj lastni slovesni praznik praznuje obletnico posvetitve, slovesni praznik naslova (zavetnika) in godove tistih svetnikov ali blaženih, katerih posmrtni ostanki so shranjeni ali pokopani v cerkvi. Posvečena cerkev obhaja pravo obletnico posvetitve na sam dan posvetitve oz. na nedeljo prej ali pozneje, če je to ena izmed navadnih nedelj. Obletnica posvetitve cerkve se sicer obhaja na najbližji dan, ki ni praznik ali slovesni praznik. Tiste cerkve, ki obletnice posvetitve (več) ne poznajo, obhajajo obletnico posvetitve v nedeljo pred praznikom vseh svetih, torej na žegnanjsko nedeljo.

VSI SVETI

V Katoliški cerkvi 1. novembra obhajamo slovesni in zapovedani praznik vseh svetih.

Na Vzhodu je Cerkev praznik obhajala že v 4. stoletju, prek Galije pa se je v 9. stoletju praznovanje razširilo tudi v zahodno Cerkev. Pod vplivom vzhodne Cerkve so proti koncu 6. stoletja uvedli praznik vseh mučencev tudi v Rimu, papež Bonifacij IV. pa je 13. maja leta 610 rimski tempelj Pantheon posvetil Devici Mariji in vsem mučencem.

Misel o praznovanju vseh svetnikov (in ne več samo mučencev) je dobila oprijemljiv izraz, ko je papež Gregor III. (731-741) pri sv. Petru v Rimu posvetil posebno kapelo v čast Odrešeniku, njegovi Materi, vsem apostolom, mučencem in vsem svetnikom.

Papež Gregor IV. (827-844) je praznik izrecno iz 13. maja preložil na 1. november in ukazal, naj se slovesno praznuje v vesoljni Cerkvi. Prvo pričevanje, da so v Rimu praznik vseh svetnikov obhajali 1. novembra, pa imamo že iz časa pred letom 800. Razlogi, zakaj je Cerkev uvedla praznik vseh svetih, nastajajo že kmalu po uvedbi: število svetnikov je tako narastlo, da se ni bilo več mogoče spominjati vsakega posebej v bogoslužju.

Na praznik vseh svetih se spominjamo predvsem tistih nešteti nebeških izvoljencev, ki na zemlji njihove skrite, a pred Bogom in v resnici velike svetosti nihče ni poznal in priznal. Morda so živeli med nami, pa nismo vedeli, kaj je v njih ustvarila Božja milost. Ti so namreč znali z Božjo pomočjo tisto posvečenje, ki so ga pri krstu prejeli, v življenju ohranjati in izpolnjevati (prim. C 40). Praznik je tudi izraz vere Cerkve, da so poleg javno razglašanih in zapisanih svetnikov v koledarju svetništvo dosegli tudi drugi neimenovani možje in žene vseh časov.

Praznik vseh svetih je vesel praznik, ki vlije vsako leto veliko tolažbe in poguma vsem, ki so podali na pot Kristusovih blagrov, da morejo s potrpežljivostjo in ljubeznijo zmagovati nad svojimi notranjimi in prav tako zunanji bridkostmi in težavami (prim C 8). To je slovesni godovni dan naših dragih, v Kristusu starejših bratov in sester, ki so dober boj izbojevali, tek dokončali, vero ohranili (prim. 2 Tim 4,7). Zdaj se radujejo v neizrekljivem in veličastnem veselju (prim. 1 Pt 1,8), s svojim zgledom svetijo tudi nam, kažejo kako priti do zmage ter nas podpirajo s svojo priprošnjo, ki je v zelo veliko oporo naši slabosti. Bogoslužje potujoče Cerkve se na ta praznik pridružuje nebeški Cerkvi in z njo vred poveljuje Gospoda, ki je vir svetosti in slava izvoljenih.

Lk 2,41–52

RAJNI ŽIVIJO V BOGU

V teh dneh večkrat kot običajno razmišljamo o smrti. Mnoge ob tem spremlja tudi strah pred lastno smrtjo. A strah pred smrtjo je pogosto najprej strah pred ničem, pred vstopom v povsem neznano. Upiramo se smrti, ker ne moremo verjeti, da bi vse lepo, veliko, smiselno, kar je zraslo v življenju, moglo v trenutku razpasti v nič. To se upira naši misli, kajti ljubezen zahteva večnost. Smrti se bojimo tudi zato, ker se ne moremo povsem otresti slutnje, da je nekje tudi sodba. Njen »predokus« doživljamo že na zemlji v zaznavanju glasu vesti, v tem »sodniku, ki ga nosimo vedno s seboj«. Sodi nam pogosto prav ob podzavestni misli na blagre, o kateri nam spregovori tudi današnja Božja beseda. Spričo sodbe, ki je seveda del krščanskega verovanja, pa nam brez olepšav prihaja pred oči zavest, da smo v življenju že velikokrat odpovedali.

Človeštvo nikoli ni sprejelo žalostne dogme ateizma, da po koncu tega življenja ni več ničesar. Vedno je iskalo odgovore na poslednje, tesnobno vprašanje smrti in življenja po njej. V našem razumarskem času so se pojavili poskusi, da bi tudi to vprašanje reševali znanstveno, s preverjenimi dejstvi, ne pa z vero. Literatura, ki prinaša izpovedi klinično mrtvih, je postala nadvse priljubljeno branje. Mnogim je sicer pomagala, da so se spet oprijeli vere v posmrtnost, toda kakšne trajne tolažbe in pomiritve takšno čtivo ne prinaša. Bistvena vprašanja ostajajo brez odgovora.

Dejstvo je, da rajni niso begajoči duhovi nekje v vesolju, ki bi na svojo pest iskali zveze z nami, ampak živijo v Bogu. Samo prek njega, prek molitve in svete maše pa lahko prihajamo v stik z njimi, se jim priporočamo in prejemo od njih duhovne darove. Odnos med živimi in ranimi je lahko le odnos ljubezni in upanja, molitve in izmenjave duhovnih dobrin, torej odnosov globoke medsebojne solidarnosti.

Povzeto po: B. Dolenc, Ozare – TV Slovenija, 1997

* Prihodnja nedelja bo **zahvalna**. Župnijsko cerkev bomo pripravili na tak način kot že zadnja leta. Pri stranskem Marijinem oltarju bo razporejeno vse tisto, kar boste prinesli kot znamenje svoje hvaležnosti za božje darove in sadove svojega dela v letošnjem letu. Prosim, da v petek med 17. in 18. uro (pred mašo) ali v soboto dopoldne pripeljete razno hrano, ki ni hitro pokvarljiva. Vse bo potem odpeljano na Karitas – za slovenske družine, ki so v stiski. – Ker bo na zahvalno nedeljo v župnijski cerkvi le ena maša, bomo isto ponovili še v prihodnjem tednu.

* Hvala tistim iz Podgore, ki so skrbeli za krašenje in čiščenje cerkve v oktobru. Za november je na vrsti Zavrh.